

Sessiz Uçurtma

– lal · 25 Haziran 2013

Henüz onbir yaşındaydı Emirhan, Çıplak bedeni toğrağa karıştığında, Kirli ve soğuk bir hastane odasının Uçuk pembe duvarları arasında Kaybetmişti çocukluğunu. Terk edilmiş umutların çaresizlikle kesiştiği Bir tünelde arıyordu düşlerini, Dar geçitlerde sorguluyordu dünlerini.

Ölümün, soğuk ve karanlık yüzünü aralayan gecede, Annesinin karanfil kokan göğsünde uyanmıştı son sabahına. Annesi, uykusuzluktan şişmiş gözlerindeki Kederin gölgesini Gizlercesine gülümsedi biricik oğluna, Sevgiyle...

Mutluydu Emirhan.. Koşmak istiyordu delicesine Yeşilin maviyle kucaklaştığı , Uçsuz bucaksız bir vadide.. Delicesine koşmak.. Sessiz bir uçurtmanın ardından Çocukluğuna doğru. Çok yorulmuştu. Yorgunluktan kapanan gözlerini Tüm gücüyle aralamaya çalışıyordu.. Bir taraftan , İrili ufaklı kaldırım taşlarının Arasına sıkışmış cam bilyelerini arıyordu Umutsuzca., Birden okula geç kaldığını farketti, Okumak istiyordu Emirhan.. Çok okumak.. Okuyup büyük adam olacaktı, Hep öyle söylerdi ebe ninesi, Ama çok geç kalmıştı okuluna. Ders zili çoktan çalmış olmalıydı.. Bugün günlerden neydi? Bugün günlerden Pazartesi miydi? Bir an öğretmenin sesini duyar gibi oldu uzaklardan Yoklama yapıyor olmalıydı. Her zamanki tiz ve boğuk sesiyle bağıırıyordu . "Emirhan Kaygısız"! "Emirhan Kaygısız" Yeniden koşmak istedi Emirhan.. Artık Çok yorulmuştu.. Yorgunluktan kapanan gözlerini tüm gücüyle Aralamaya çalıştı.. Son kez annesinin yüzüne baktı ve gülümsedi, Kısık bir sesle Seslendi uzaklara .. Sadece, buradayım Öğretmenim diyebildi Bir çığlık yükseldi derinlerden bulutlara doğru, Gökyüzünü yırtarcasına Haykırıyordu.. Yeşilin maviyle kucaklaştığı Uçsuz bucaksız bir vadide Artık özgürce koşuyordu Emirhan.. Delicesine ... Koştı koştı koştı.. Sessiz bir uçurtmanın peşinden.. Çocukluğuna doğru..